

Sygn. akt II AKa 98/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jan Krośnicki (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Plawgo

SA – Zbigniew Kapiński

Protokolant: – sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale oskarżycielki posiłkowej J. Ś.

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2013 r.

sprawy W. P. (1), M. K. (1) i J. S. (1)

oskarżonych z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. i innych k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez Prokuratora i obrońcę oskarżonego W. P. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 12 lipca 2012 r. sygn. akt VIII K 345/11

1) w zaskarżonej części wyrok zmienia w ten sposób, że:

- w odniesieniu do oskarżonych W. P. (1) i J. S. (1) utrzymuje go w mocy uznając apelacje obrońcy oskarżonego W. P. i prokuratora co do oskarżonego J. S. za oczywiście bezzasadne, natomiast w stosunku do oskarżonego M. K. (1) tenże wyrok uchyla i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania;

2. zwalnia oskarżonego W. P. od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi w tej części oraz w zakresie dotyczącym oskarżonego J. S. Skarb Państwa;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. (2) z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 738 zł obejmującą 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego W. P. w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w. W. w sprawie o sygn. akt VIII K 345/11, wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 r. uznał oskarżonego **W. P. (1)** za winnego tego, że:

- w okresie od 7 kwietnia 2010 r. do 22 lipca 2010 r. w W. i W., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim:

- wyłudzeniu dowodu osobistego nr (...) na nazwisko A. Z. (1) zawierającego wizerunek innej ustalonej osoby, przez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Biura Administracji i Spraw Obywatelskich Delegatury w D. M. Urzędu Miasta Stołecznego W. uprawnionego do wystawienia tego dokumentu;

- wyłudzeniu pełnomocnictwa notarialnego Repertorium A (...) przez podstępne wprowadzenie w błąd notariusza M. B., co do tożsamości osoby udzielającej pełnomocnictwa uprawnającego A. Z. (1) do sprzedaży w imieniu H. J. (1) udziału w nieruchomości położonej przy ul. (...) w W.; posługując się wskazanymi powyżej dokumentami oraz przedkładając akt notarialny nr (...) z dnia 23 grudnia 1960 r. sprzedaży nieruchomości pomiędzy F. P. i S. O., odpis postanowienia Sądu Rejonowego d. W. P. sygn. II Ns 894/09 z dnia 16 grudnia 2009 r., zaświadczenia Urzędu Skarbowego W. W. nr (...) (...), (...) (...), wypis i wyrys z rejestru gruntów nr (...) (...), wypis z kartoteki budynków nr (...), w dniu 5 lipca 2010 r. przy zawarciu umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości położonej przy ul (...) w W. wprowadził P. D. (1) w błąd, co do tożsamości sprzedającego w/w nieruchomość, na której to umowie inna ustalona osoba podrobiła podpis A. Z. (1) i doprowadził w ten sposób P. D. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80.000 zł na którą składały się zadatek w kwocie 20.000 zł. przekazany przez pokrzywdzonego przy podpisaniu umowy przedwstępnej oraz zaliczka w kwocie 60.000 zł przelana tego samego dnia na rachunek bankowy otwarty w dniu 1 czerwca 2010 r. przez inną ustaloną osobę za pomocą posłużenia się nieautentycznym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko H. J. (1) i podrobienia podpisu H. J. (1), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą usiłował doprowadzić P. D. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 720.000 zł. przy zawarciu ostatecznej umowy sprzedaży w/w nieruchomości, do czego jednak nie doszło z uwagi na zatrzymanie przez Policję, tj. za winnego popełnienia czynu określonego w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Oskarżonego W. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że:

- w okresie od 22 grudnia 2008 r. do 3 czerwca 2009 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim:

- wyłudzeniu dowodu osobistego nr (...) na nazwisko J. Z. (1) zawierającego wizerunek innej ustalonej osoby, przez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Biura Administracji i Spraw Obywatelskich Delegatury w D. P. Urzędu Miasta Stołecznego W. uprawnionego do wystawienia tego dokumentu i posłużeniu się tym dokumentem;

- zawarciu umowy pośrednictwa z dnia 29 maja 2009 r. z Biurem (...), na której inna ustalona osoba podrobiła podpis J. Z. (1);

- zawarciu umowy rachunku bankowego nr (...) z dnia 20 lutego 2009 r., w której inna ustalona osoba podrobiła podpis J. Z. (1); -posłużeniu się podrobionymi dokumentami w postaci: odpisu postanowienia Sądu Rejonowego d. W. W. w W. sygn. I Ns 788/07 o nabyciu spadku przez J. Z. (1), wypisu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wydanego przez Zastępcę Burmistrza D. W. z dnia 26 marca 2009 r. nr UD-XII- WAB- 7322-III-272/09, zaświadczenia wydane przez Sąd Rejonowy d. W. M. Wydział Ksiąg Wieczystych z dnia 18 maja 2009 r. stwierdzającego istnienie księgi wieczystej dla nieruchomości przy ul. (...), wyrysu z mapy ewidencyjnej wydane z upoważnienia Prezydenta m. st. W. wraz z wypisem z rejestru gruntów z dnia 11 maja 2009 r. nr (...) (...), zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego W. W. z dnia 1 czerwca 2009 r. nr (...), które to dokumenty inna ustalona osoba przedłożyła w kancelarii notarialnej; w dniu 3 czerwca 2009 r. przy zawarciu umowy sprzedaży działki położonej w W. przy ul. (...) oznaczonej nr (...) wprowadził nabywców D. S. i M. S. (1) w błąd, co do tożsamości osoby sprzedającej w/w działkę, na której to umowie inna ustalona osoba podrobiła podpis J. Z. (1) i doprowadził w ten sposób w/w pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 560.000 zł, którą to kwotę M. S. (1) przelał na

rachunek bankowy otwarty w dniu 20 lutego 2009 r. na nazwisko J. Z. (1); tj. za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. P. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych D. S. i M. S. (1) kwoty 560.000 zł (pięciuset sześćdziesięciu tysięcy złotych).

Oskarżonego W. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że: w dniu 2 czerwca 2009 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, doprowadził Bank (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21.500 zł w ten sposób, że przedłożył w Oddziale w/w Banku poświadczający nieprawdę dowód osobisty nr (...) na nazwisko J. Z. (1), podrobione dokumenty w postaci wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego nr (...), zaświadczenia o zatrudnieniu w Biurze P. i Konsultacji (...) J. S. (1), wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd, co do zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania oraz tożsamości kredytobiorcy, w wyniku czego bank zawarł z inną ustaloną osobą umowę kredytu nr (...), na której osoba ta podrobiła podpis J. Z. (1) i otrzymała kwotę kredytu, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oskarżonego W. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że: w dniu 30 kwietnia 2010 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, doprowadził XX Oddział (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.000 zł w ten sposób, że posługując się poświadczającym nieprawdę dowodem osobistym (...) na nazwisko A. Z. (1), wprowadzając pokrzywdzony bank w błąd, co do zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania i tożsamości pożyczkobiorcy, w wyniku czego pokrzywdzony bank zawarł z inną ustaloną osobą umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na której osoba ta podrobiła podpis A. Z. (1) i otrzymała kwotę pożyczki, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego W. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że: w dniu 23 kwietnia 2010 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, posługując się poświadczającym nieprawdę dowodem osobistym nr (...) na nazwisko A. Z. (1) podrobił dokumenty w postaci wniosku o produkt bankowy, potwierdzenia zawarcia rachunku w walucie obcej oraz umowy rachunku bankowego konto osobiste (...) Bank, na których inna ustalona osoba, podrobiła podpis A. Z. (1), tj. za winnego popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego W. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że: w dniu 26 kwietnia 2010 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, doprowadził (...) Bank SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.347,21 zł w ten sposób, że posługując się poświadczającym nieprawdę dowodem osobistym (...) wystawionym na nazwisko A. Z. (1), wprowadził pokrzywdzony bank w błąd, co do zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania i tożsamości pożyczkobiorcy w wyniku czego pokrzywdzony bank zawarł z inną ustaloną osobą umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na której osoba ta podrobiła podpis A. Z. (1) i otrzymał kwotę pożyczki, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał oskarżonego, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oskarżonego W. P. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu I oskarżenia uznał za winnego tego, że: w okresie od 12 września 2009 r. do 4 marca 2010 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi ustalonymi osobami, z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim:

- wynajęciu w dniu 12 września 2009 r. za pośrednictwem innej osoby, posługującej się nieautentycznym dowodem osobistym nr (...) wystawionym na nazwisko A. K., lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W.;

- wyłudzeniu w dniu 2 grudnia 2009 r. pełnomocnictwa notarialnego (...) przez podstępne wprowadzenie w błąd notariusza B. G., co do tożsamości osoby udzielającej pełnomocnictwa uprawniającego E. L. (1) do sprzedaży w imieniu Z. L. lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W., na którym to dokumencie inna ustalona osoba podrobiła podpis Z. L.;

- uzyskaniu w dniu 18 lutego 2010 r. za pomocą podrobionego wniosku, który podpisał jako P. S. - odpisu zwykłego księgi wieczystej KW nr (...); posługując się wskazanymi powyżej dokumentami, w dniach 19 lutego 2010 r. i 4 marca 2010 r. przy zawarciu umów sprzedaży mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W. wprowadził nabywców J. Ś. i T. Ś. w błąd, co do tożsamości osoby sprzedającej nieruchomości, na których to umowach inna ustalona osoba podrobiła podpisy E. L. (1) i doprowadził w ten sposób w/w pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 320.000 zł, na którą składały się kwota 32.000 zł. zapłacona gotówką przez J. Ś. oraz kwota 288.000 zł przelana na rachunek bankowy nr (...). za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270

§ 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. 294 § 1 k.k. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. P. (1) środek karny w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, w całości, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. Ś. kwoty 320.000 zł. (trzystu dwudziestu tysięcy złotych).

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. Sąd Okręgowy orzeczone wobec oskarżonego W. P. (1) kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego W. P. (1) kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 lipca 2010 r. do dnia 12 lipca 2012 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Tymże wyrokiem M. K. (1) będąc oskarżonym o to, że:

- działając wspólnie i w porozumieniu z W. P. (1) i R. K. w dniu 05 lipca 2010 r. w W. w Kancelarii Notarialnej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80.000zł P. D. (1), poprzez wprowadzenie go w błąd, co do faktu tożsamości osoby podającej się za (...) używając przy tym dokumentów poświadczających nieprawdę a następnie usiłował doprowadzić P. D. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 720.000 zł. poprzez zawarcie ostatecznej umowy kupna - sprzedaży działki, którego to celu nie osiągnięto z uwagi na zatrzymanie przez Policję, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § k.k. w zb. z art.294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

a nadto, że:

- w okresie 01 stycznia 2009 r. 03 czerwca 2009 r. w W., działając w zamiarze aby J. S. (1), W. P. (1) oraz I. F. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. i M. S. (1) w kwocie 560 000 zł. przy sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w W., ułatwił im popełnienie tego czynu poprzez użyczenie środka transportu, którym przewoził I. F. (1) do W. celem uzyskania aktu urodzenia J. Z. (1) i aktu zgonu L. Z. i W.

B., które to dokumenty były niezbędne do sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) a nadto przewoził I. F. (1) i W. P. (1) celem dokonania przez nich oględzin nieruchomości przy ul. (...), tj. o czyn z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

- został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Od tego wyroku w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego M. K. (1) apelację złożył Prokurator, zaś w części odnoszącej się do oskarżonego W. P. (1) apelację wywiódł jego obrońca.

Apelacja Prokuratora zarzuciła wyrokowi obrazę przepisów postępowania mającego wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i poczynienie ustaleń faktycznych w oparciu o jedynie wybrane elementy zeznań świadków R. K., I. F. (1) i wyjaśnień oskarżonych, przy jednoczesnym pominięciu innych okoliczności ujętych w relacjach osobowych i dokumentowych źródeł dowodowych, skutkującą błędami w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegających na wadliwym przyjęciu, iż oskarżony M. K. (1) nie zrealizował znamion czynów mu zarzucanych, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowo dokonane ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku, iż dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

W konkluzji apelacja wносиła o uchylenie w zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w. W..

Natomiast apelacja obrońcy oskarżonego W. P. (1) zarzuciła wyrokowi:

- obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, przez sprzeczną z wymaganiami przepisu art. 7 k.p.k. ocenę dowodów polegającą na tym, że Sąd pierwszej instancji:

1. bezzasadnie odmówił wiarygodności dowodowi z wyjaśnień złożonych przez oskarżonego W. P. w części w jakiej twierdził on, iż w zakresie czynów zarzucanych mu w pkt I i VII aktu oskarżenia (pkt IV i X wyroku) działał na polecenie osoby trzeciej, której danych z uwagi na własne bezpieczeństwo nie chciał ujawnić oraz, iż nie brał udziału w dokonaniu czynów zarzucanych mu w pkt II, III, IV, V i VI aktu oskarżenia (pkt V do IX wyroku),

2. bezzasadnie uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka R. K., w których świadek wskazała, na oskarżonego W. P. (1) jako pomysłodawcę popełnienia czynów z pkt I, IV, V i VI aktu oskarżenia oraz zeznania I. F. (1), w części w jakiej świadek wskazał na oskarżonego W. P. jako pomysłodawcę popełnienia czynów z pkt II i III aktu oskarżenia;

- błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia a polegający na błędnym ustaleniu przez Sąd Okręgowy, że zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że oskarżony W. P. był pomysłodawcą wszystkich zarzucanych mu czynów oraz pełnił funkcje kierownicze przy popełnieniu tych czynów;

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

W konkluzji apelacja wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w zakresie pkt V, VI, VII, VIII i IX wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów opisanych odpowiednio w pkt II, III, IV, V i VI aktu oskarżenia,

b) w zakresie pkt IV i X wyroku przez znaczne złagodzenie orzeczonych kar pozbawienia wolności wymierzonych za czyny opisane w pkt I i VII aktu oskarżenia, oraz znaczne złagodzenie łącznej kary pozbawienia wolności, ewentualnie

o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy uniewinniając oskarżanego M. K. (1) od popełnienia przestępstwa wspólnie z oskarżonym W. P. i R. K. na szkodę P. D. (1) w realizacji sprzedaży działki należącej do A. Z. (1) i H. J. (1) a znajdującej się przy ul. (...) w W. uznał, że oskarżony M. K. nie miał świadomości, iż uczestniczy w przestępczym procederze.

Sąd analizując zeznania R. K., głównego świadka pomawiającego oskarżonego M. K., stwierdził, iż z uwagi na to, iż jej delacje odnośnie okoliczności związanych z wyjazdem do K. po świadka, zawiezienia go do Kancelarii Notarialnej w W., czy też wypowiedzi oskarżonego zmierzające do uspokojenia obaw R. K. że przestępstwo nie zostanie wykryte – są niewiarygodne albowiem charakteryzują się niekonsekwencją, lakonicznością i nielogicznością.

Również Sąd negatywnie zweryfikował zeznania R. K. odnośnie zrelacjonowanych przez niego wypowiedzi M. K. z jego rozmowy z W. P. co do podziału zysków ze sprzedaży działki należącej do A. Z. (1) i H. J. (1).

Odnośnie natomiast zarzutu opisanego w pkt IX aktu oskarżenia tj. przestępstwa dokonanego na szkodę D. i M. S. (1) przy sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w W., Sąd negatywnie zweryfikował pomówienie I. F. (1) co do świadomości oskarżonego odnośnie faktu, iż jego wyjazd do W. związany był z popełnionym przez W. P. przestępstwem, jak też by oskarżony zawoził

I. F. i W. P. w celu oględzin przedmiotowej działki, jak też by uczestniczył w wypłacaniu przelanych pieniędzy na rachunek bankowy.

W ocenie Sądu brak było zatem wiarygodnego dowodu potwierdzającego współudział oskarżonego w popełnieniu przestępstwa i dlatego został on uniewinniony od jego dokonania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k., a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy:

a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności, i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy,

b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego

oraz

c) jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowana w uzasadnieniu.

Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oceny zeznań R. K. i I. F. (1) dotyczących współudziału oskarżonego M. K. (1) w przestępstwach na szkodę P. D. (1) oraz D. i M. S. (1) dowodzi, iż nie spełnia ona podanych kryteriów. Poza zauważalnym dysonansem co do oceny tych samych dowodów w odniesieniu do oskarżonego W. P. (1), którym Sąd słusznie nadał walor wiarygodności, należy podnieść, iż ich ocena dokonana została z pominięciem całości materiału dowodowego.

Mianowicie Sąd nie wziął pod uwagę, że zarówno R. K. jak i I. F. (1) w sposób kategoryczny wskazywali na oskarżonego M. K., który wykonywał polecenie oskarżonego W. P. i był dobrze zorientowany w oszukańczych metodach związanych ze sprzedażą nieruchomości przy ul. (...) w W.. I. F. jedynie nie był pewien co do okoliczności dotyczących wspólnego wybierania przez W. P. i M. K. pieniędzy z bankomatów po zrealizowaniu przestępstwa na szkodę D. i M. S. (1).

Nadto Sąd nie wziął pod uwagę treści protokołów konfrontacji R. K. i I. F. z oskarżonym M. K. z k. 3756-3762, w których oskarżony przedstawiony został jako osoba ściśle związana z przestępczymi poczynaniami oskarżonego W. P..

Poza tym Sąd nie uwzględnił zapisów z monitoringu Sądu Rejonowego d. W. M. w czasie kiedy W. P. złożył wniosek o wydanie odpisu księgi wieczystej mieszkania przy ul. (...) w W. oraz monitoringu z Galerii (...), w czasie w którym W. P.

pobierał w bankomatach pieniądze wyłudzone przy sprzedaży przedmiotowego mieszkania. Na wskazanych zdjęciach oskarżony W. P. zawsze był w towarzystwie oskarżonego M. K.. Fakt ten może świadczyć o większym zaangażowaniu oskarżonego M. K. w przestępcze działania oskarżonego W. P. niż to przedstawił Sąd Okręgowy oraz, że wyjaśnienie oskarżonego M. K., iż udzielał temu ostatniemu jedynie przyjacielskiej przysługi w przewożeniu R. K. i I. F. swoim samochodem są mało wiarygodne.

Poza tym Sąd nie zajął stanowiska odnośnie odtworzonych na rozprawie w dniu 30 maja 2012 r. rozmów telefonicznych pomiędzy oskarżonymi W. P. a M. K. z których protokół został w trybie art. 397 § 1 k.p.k. dołączony do apelacji prokuratora.

Z uwidoczniionych zapisów wynika, że znajomość między oskarżonymi nie była okazjonalna ale miała charakter ściśle związany ze stawianymi obu oskarżonym zarzutami.

Brak odniesienia przez Sąd do tych dowodów spowodował, iż ocena zeznań R. K. i I. F. w części dotyczącej oskarżonego M. K. jest ułomna i nie może pozostać pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k.

Ponieważ ocena tych dowodów ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie należało przeto wyrok w części uniewinniającej oskarżonego M. K. uchylić i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ponowna analiza zeznań R. K. i I. F. w połączeniu z innymi wskazanymi dowodami może spowodować inną ich ocenę, a co z tym idzie przesądzić o odpowiedzialności karnej lub jej braku oskarżonego M. K..

Natomiast apelacja obrońcy oskarżonego W. P. (1) jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Okręgowy wbrew sugestiom obrońcy oskarżonego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących udziału i roli oskarżonego W. P. w przypisanych mu czynach przestępczych w oparciu o wszechstronną i wnikliwą analizę materiału dowodowego ocenionego zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k.

Odnośnie przestępstwa przypisania oskarżonemu w pkt IV (pkt I aktu oskarżenia) wyroku Sąd swoje ustalenia oparł przede wszystkim na delecjach R. K..

Jej wyjaśnienia wskazują, że to oskarżony W. P. był inicjatorem i „mózgiem” dokonanego przestępstwa na szkodę P. D. (1) w wyniku realizacji przestępczego zamierzenia przy kupnie działki przy ul. (...) w W.. R. K., która zgodnie z założeniami przestępczymi udawała właścicielkę działki, A. Z. (1), opisała bardzo dokładnie okoliczności związane z tym przestępstwem, nie pomijając swojego w im udziału. Jej relacje zostały potwierdzone zeznaniami świadków A. Z., H. J., P. D., D. M. (pracownika Agencji (...)), D. K. czy też A. B., który przechowywał część dokumentacji dotyczącej nieruchomości przy ul. (...). Zeznania R. K. są jednoznaczne i stanowcze. W rezultacie sam oskarżony W. P. przyznał się do popełnienia tego przestępstwa wyjaśniając w sposób niewiarygodny, że działał pod przymusem. Nie przedstawił jednak w tym zakresie żadnych dowodów.

Zwrócić należy uwagę, że wypowiedzi R. K. znalazły potwierdzenie w sporządzonym akcie notarialnym oraz w treści opinii biegłych z zakresu badań dokumentów.

Z kolei ustalenia co do przestępstw przypisanych oskarżonemu W. P. w pkt V i VI wyroku znajdują w pełni potwierdzenie w zeznaniach I. F. (1), które zostały poświadczone przez J. Z. (1), W. P. (4), K. Z. (2), A. R., A. (...) - J. oraz wykazem połączeń telefonicznych

(k. 1093-1123), z którego wynika, iż oskarżony w sprawie sprzedaży działki przy ul. (...) kontaktował się z L. J..

Dowody wskazane wyżej Sąd omówił w sposób obszerny i przekonujący wskazując na ich zbieżność oraz zgodność z dokumentami administracyjnymi oraz bankowymi.

Ustalenia Sądu znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonych D. i M. S. (1) oraz w opinii biegłego z zakresu badań dokumentów.

Należy podkreślić, że w bezpośredniej konfrontacji I. F. pomawiał oskarżonego W. P. o dokonanie tych przestępstw (k. 3767-69).

Fakt popełnienia przestępstw na szkodę Banku (...) XX Oddziału (...), (...) Banku, (...) Banku SA oraz pozostałych na szkodę J. Ś. i T. Ś. został udowodniony zeznaniami I. F., J. Z., AL. (...), a także wyjaśnieniami R. J., zeznaniami D. B. (1), J. P. (1), S. W., E. L. (1), M. S. (2), A. K. oraz pokrzywdzonych a także dokumentami bankowymi oraz opiniami biegłych z zakresu pisma porównawczego.

Szczególną uwagę należy zwrócić na zeznania świadka J. P. (1), która udawała właścicielkę mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W. E. L. (2), oraz D. B. (1), które bardzo silnie obciążały oskarżonego W. P. nie przemilczając okoliczności także niekorzystnych dla siebie.

Podnieść też trzeba, że sam oskarżony W. P. przyznał się do czynu z pkt VII aktu oskarżenia tj. X wyroku podając niewiarygodnie że działał w stanie zagrożenia przez inną osobę, której tożsamości jednak nie chciał ujawnić.

W tym miejscu można jedynie zwrócić uwagę, że to oskarżony groźbami wymuszał presję na podporządkowanie sobie J. P. i D. B. o czym osoby te zeznawały.

Na sam koniec rozważań co do treści apelacji należy podnieść, że obrońca skupił się na krytycznej ocenie zeznań R. K. i I. F. zapominając iż deleccje tych osób Sąd oceniał w powiązaniu z innymi dowodami szeroko omówionymi w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Na marginesie wspomnieć należy, iż biegły psycholog w wydanej opinii na k. 5043-45 ocenił zeznania R. K. złożone w postępowaniu przygotowawczym za przekonujące.

Kwalifikacja prawna czynów przestępczych przypisanych oskarżonemu W. P. jest prawidłowa, zaś wymierzona kara za poszczególne przestępstwa jak też kara łączna pozbawienia wolności nie mogą być uznane za zbyt surowe.

Zważyć bowiem trzeba, że kary zostały wymierzone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, oraz na rozmiar szkód wyrządzonych osobom pokrzywdzonym a nadto, że uprzednio oskarżony był już sądownie karany.

Z tych więc wszystkich powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W tym miejscu należy zauważyć, iż Sąd Apelacyjny w sposób nie- zręczny zredagował brzmienie wyroku przez niepotrzebne zawarcie zwrotu, iż „zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób”, skoro żadnej zmiany wyroku nie było. Był to ze strony Sądu lapsus językowy nie powodujący żadnych skutków procesowych.

Z dalszej jego bowiem treści wynika jasno, że zaskarżone orzeczenie wobec oskarżonych W. P. i J. S. zostało utrzymane w mocy, zaś wobec oskarżonego M. K. wyrok został uchylony.